

RESSÒ DE LA PARAULA

Nou inici

Els primers dies d'un nou any (encara que això de la divisió del temps en anys no deixa de ser una convenció), sempre ens suggerim començar de nou. I per a viure aquest començar de nou cal bon ànim: alguns (pocs) enyoraran el passat immediat, la majoria hauran de superar la rutina, activar la creativitat, fer apilament de forces...

L'ambient no hi acompanya. La llista de crisis, obstacles i dificultats és llarga, potser més llarga que els motius per a conrear il·lusions. Els cristians no tanquem els ulls a aquestes llistes de realitats fosques, però no podem deixar que «manin» en les nostres vides i que ofeguïn els nostres propòsits per al futur.

Fa pocs anys —en plena crisi de la indústria del llibre— es va fundar una editorial que tenia com a objectiu la divulgació del pensament cristià filosòfic i teològic. Va triar com a títol «*Editorial Nou inici*». Els seus creadors estaven convençuts que en la cultura, en l'Església i en la societat urgia començar de nou, i que el missatge d'inspiració cristiana que ells llançaven ho promovia. Recentment trobo una cita que recull el papa Francesc, de la filòsofa Hannah Arendt:

«La Nativitat de Jesús de Natzaret és el misteri d'un naixement que recorda que els éssers humans, tot i que han de morir, no han nascut per a morir, sinó per a començar.»

Aquesta filòsofa, jueva de naixement, que havia estudiat «*El concepte d'amor en sant Agustí*», veia en el cristianisme, en la seva fe i les seves celebracions, un reflex de la idea d'història heretada del judaisme: la mirada constant a un futur que dona sentit al present. Així, per Nadal Jesús neix donant un nou començament a la humanitat, obrint un horitzó nou, una esperança nova, una manera nova d'afrontar la vida present, tenint a la vista un futur de plenitud.

Si, a més, Jesús neix en pobresa, senzillesa i, ja des dels seus primers passos en aquesta terra, experimenta sofriment i persecució, llavors el testi-

moniatge és aplicable a tota mena de situacions humanes. Ja no valdrà allò de dir: «En un marc de privilegis, recursos, i comoditats assegurades, ja és fàcil començar de nou!...». La por, la negativa a començar de nou, té conseqüències importants en diferents àmbits de la vida.

És la raó per la qual ha continuat descendent el nombre de fills i naixements a la nostra societat occidental fins a nivells alarmants: entre altres raons, no es vol provocar nous inicis de vida, perquè no es té seguretat de poder oferir una vida futura «confortable», segons el criteri present.

És també un dels motius pels quals el nostre món és un món «sense vocacions». Sense vocacions al matrimoni i, sobretot, a la vida consagrada o al sacerdoci ministerial. Perquè tota vocació suposa un nou començament, renéixer a una vida diferent, i això comporta una certa dosi de risc. Ha de ser particularment intensa la crida (vocació) i molt ferma la confiança en qui crida, per a atrevir-se a iniciar una nova vida.

Ressonen en el nostre interior les paraules de Jesús a Nicodem: «Has de néixer de nou per a entrar en el Regne dels cels» (Jn 3,3).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Qui ha començat primer?... Déu!

Estem celebrant, amb la joia que escam, les festes del Nadal. «*Déu ha visitat el seu poble*» (Lc 1,68). I és que, en les relacions entre Déu i els homes, Ell sempre comença primer. Ell té la iniciativa.

Durant aquestes festes, en el cor del cristià, agraït pel do de Déu de donar-nos el seu Fill, hi cap tota una riquesa de sentiments: admiració del Naixement, veneració de la imatge del Nen Jesús, lectura atenta de l'Evangeli de Lluc que narra els fets, l'adoració dels pastors, els nostres pessebres, amb les nadales, les llums i l'arbre...

Però, en aquest segon diumenge de Nadal, la litúrgia ens ofereix contemplar el misteri de Déu fet home des d'una pers-

pectiva més teològica i poètica, alhora. L'Església vol que alcem el nostre pensament com el vol de l'àguila, de la mà de sant Joan.

Llegim: «*Al principi, existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu...*» (Jn 1,1).

Amb «al principi» traduïm el mot grec «arché». «Arché», des d'Homer, sovintaja en la literatura i en la filosofia grega. Significa començament, punt d'origen, causa primera de tot el que existeix.

En aquest sentit, el text de l'Evangeli de sant Joan al·ludeix pròpiament a un «abans de la temporalitat», és a dir, a un principi situat, no en el temps, sinó a un principi absolut, sobre el qual no es poden

fer afirmacions basades en el temps ni en l'espai, com correspon solament a Déu.

Per a alguns comentaristes, aquest text és d'un himne cristològic que, d'entrada, ens trasllada a l'eternitat, és a dir, abans de l'espai i del temps. D'aquesta manera, l'expressió «al principi» no indica el moment inicial sinó que ens projecta fora del temps, fent-nos submergir en la realitat de Déu, en qui no existeix ni començament ni canvi.

«*la Paraula s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres*» (Jn 1,14).

Temps enrere, Déu parlava pels profetes. En la plenitud dels temps, Déu envià el seu Fill. No eren paraules, era la Parau-

la. No eren paraules enceses, era la Llum. No eren paraules vives, era la Vida. No eren paraules divines, era Déu. Ja no va envià més profetes, ara envia el propi Fill. I s'anomena Déu-amb-nosaltres, Déu que salva, Emmanuel. No és un home ple de saviesa, sinó la Saviesa feta home.

«*La Paraula s'ha fet carn*». Tant ha estimat Déu el món. Ell ha començat primer. Encarnar-se no és precisament vestir-se de glòria i de felicitat, sinó que és prendre el farcell pesat de la nostra condició humana. Jesús neix com un de tants. Neix infant com tots i pobre com la majoria.

És el misteri de Nadal que celebrem.

Mn. Ramon Sàries

ECO DE LA PALABRA

Nuevo inicio

Los primeros días de un nuevo año (aunque esto de la división del tiempo en años no deja de ser una convención), siempre nos sugiere un comenzar de nuevo. Y para vivir este comenzar de nuevo hace falta buen ánimo: algunos (pocos) añorarán el pasado inmediato, la mayoría tendrán que superar la rutina, activar la creatividad, hacer acopio de fuerzas...

El ambiente no acompaña. La lista de crisis, obstáculos y dificultades es larga, quizá más larga que los motivos para cultivar ilusiones. Los cristianos no cerramos los ojos a estas listas de realidades oscuras, pero no podemos dejar que «manden» en nuestras vidas y que ahoguen nuestros propósitos para el futuro.

Hace pocos años —en plena crisis de la industria del libro— se fundó una editorial que tenía como objetivo la divulgación del pensamiento cristiano filosófico y teológico. Eligió como título «*Editorial Nuevo inicio*». Sus creadores estaban convencidos de que en la cultura, en la Iglesia y en la sociedad urgía comenzar de nuevo, y que el mensaje de inspiración cristiana que ellos lanzaban lo promovía. Recientemente encuentro una cita que recoge el papa Francisco, de la filósofa Hannah Arendt:

«La Natividad de Jesús de Nazaret es el misterio de un nacimiento que recuerda que los seres humanos, si bien han de morir, no han nacido para morir, sino para comenzar.»

Esta filósofa, judía de nacimiento, que había estudiado «*El concepto de amor en san Agustín*», veía en el cristianismo, en su fe y sus celebraciones, un reflejo de la idea de historia heredada del judaísmo: la mirada constante a un futuro que da sentido al presente. Así, en Navidad Jesús nace dando un nuevo comienzo a la humanidad, abriendo un horizonte nuevo, una esperanza nueva, una manera nueva de afrontar la vida presente, teniendo a la vista un futuro de plenitud.

Si, además, Jesús nace en pobreza, sencillez y, ya desde sus primeros pasos en esta tierra, experimenta sufrimiento y persecución, entonces el testimonio es aplicable a todo tipo de situaciones humanas. Ya no valdrá aquello de decir: «¡En un marco de privilegios, recursos, y comodidades aseguradas, ya es fácil comenzar de nuevo!...». El miedo, la negativa a comenzar de nuevo, tiene importantes consecuencias en diferentes ámbitos de la vida.

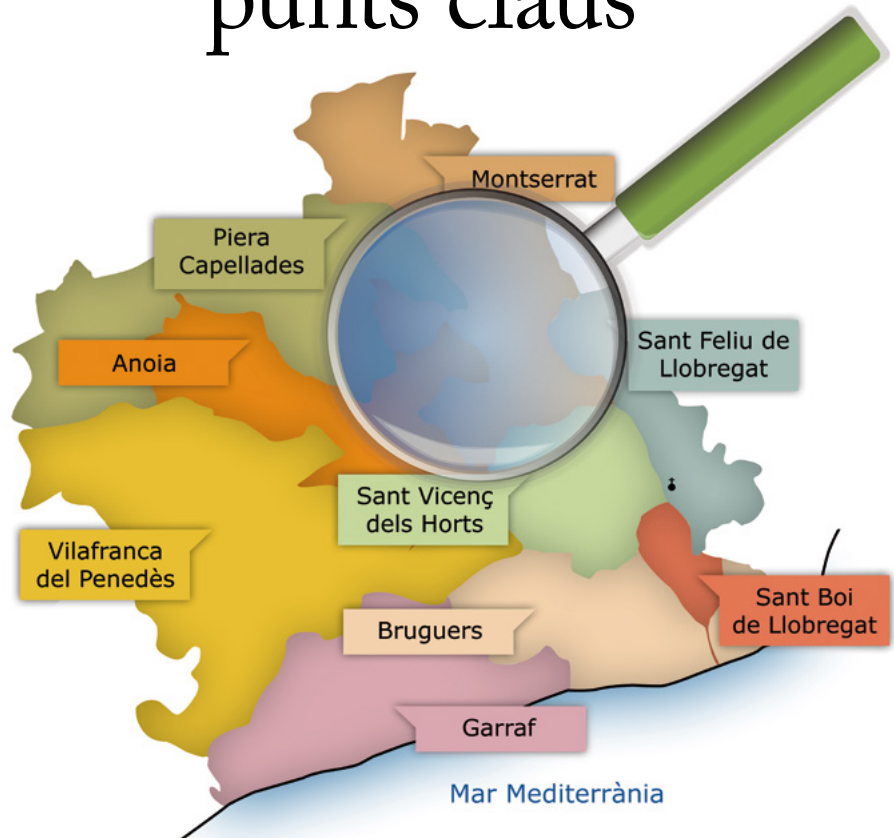
Es la razón por la cual ha seguido descendiendo el número de hijos y nacimientos en nuestra sociedad occidental hasta niveles alarmantes: entre otras razones, no se quiere provocar nuevos inicios de vida, porque no se tiene seguridad de poder ofrecer una vida futura «confortable», según el criterio presente.

Es también uno de los motivos por los cuales nuestro mundo es un mundo «sin vocaciones». Sin vocaciones al matrimonio y, sobre todo, a la vida consagrada o al sacerdocio ministerial. Porque toda vocación supone un nuevo comienzo, un renacer a una vida diferente, y ello comporta una cierta dosis de riesgo. Ha de ser particularmente intensa la llamada (vocación) y muy acendrada la confianza en el que llama, para atreverse a iniciar una nueva vida.

Resuenan en nuestro interior las palabras de Jesús a Nicodemo: «Has de nacer de nuevo para entrar en el Reino de los cielos» (Jn 3,3).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Comunió i evangelització, punts claus

Durant l'últim trimestre del 2021, el bisbe Agustí s'ha anat reunint en grups amb tots els preveres i diaques de la diòcesi, segons els havia proposat en una carta seva el mes de setembre. Aquestes reunions han estat nou, tantes com arxiprestats, i en elles s'ha pogut parlar, amb llibertat i confiança, sobre la visió personal de la diòcesi i la posició de cadascú davant la situació en què ens trobem. Aquest prendre el pols a la vida de la diòcesi des de la perspectiva del clergat ha servit per a la Visita *ad limina* del bisbe amb el papa Francesc, prevista en aquest mes de gener, però més enllà d'aquesta circumstància, ha servit per fer una diagnosi i una reflexió sobre el panorama de l'Església en general i a la nostra diòcesi en particular.

A la síntesi del que es va dir a les reunions, que el bisbe Agustí ha volgut transmetre a tots els participants, es reconeix la impressió unànime i evident, sobre el present social i de la diòcesi, que ens trobem en un moment baix, de crisi, de desànim... al qual hi ha contribuït decisivament la pandèmia. Després de constatar aquest estat d'ànim, compartit per tota l'Església europea occidental, han emergit dos punts

claus: la comunió interna diocesana i l'evangelització. Són dos reptes que ens interpel·len i sobre els quals, a manera de conclusió, el bisbe Agustí apunta algunes pistes, per continuar caminant:

- Ajudarà a la comunió interna assumir com a base que és un do que té el seu origen en el mateix Esperit, és un do que s'ha de rebre (demandar) i que s'obté bevent de les fonts de la gràcia. Però que també s'ha de comptar amb la voluntat personal i l'aprofitament dels recursos (mediacions) humans. (...) Per part de tots haurem de fer un esforç per fomentar l'encontre, el diàleg, la pregària comuna, l'estimació mútua, etc. Tot allò que afavoreix el sentit de pertinença a la diòcesi i que dona vida i eficàcia a les estructures.
- Hem trobat bona disposició per continuar endavant amb la tasca evangelitzadora. Estem d'acord a seguir «calant les xarxes», encara que sigui comptant amb menys mitjans i recursos. Cal comunicar l'Evangeli amb pau i sense por, centrar-nos en allò essencial i en l'atenció personalitzada, afavorint tot el que faciliti la trobada religiosa cristiana amb Jesucrist viu.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La crisi ambiental i la social són dues cares de la mateixa moneda. Les línies per a la solució requereixen una aproximació integral per a combatre la pobresa, per a retornar la dignitat als exclosos i, simultàniament, per a cuidar la naturalesa» (17 d'octubre).

@Pontifex: «L'oració cristiana infon en el cor humà una esperança invencible: l'amor de Déu pot transformar en bé qual-sevol experiència que toca el nostre camí» (21 d'octubre).

@Pontifex: «L'anunci de l'Evangeli reaviva l'esperança, perquè ens recorda que en tot el que ens toca viure Déu és present, ens acompanya, ens dona valentia i creativitat per a començar sempre un camí nou» (23 d'octubre).

@Pontifex: «Caminar darrere de Jesús és anar endavant per la vida amb la seva mateixa confiança, la de ser fills estimats de Déu. És recórrer el mateix camí del Mestre, que va venir a servir i no a ser servit (Mc 10,45)» (26 d'octubre).

Nou ritu litúrgic per a instituir catequistes

Després d'instituir formalment el ministeri del catequista amb el Motu Proprio *Antiquum ministerium* del 10 de maig de 2021, el Papa ha aprovat una *Editio typica* que introdueix un específic Ritu d'Institució dels Catequistes, que entra en vigor amb aquest nou any 2022. Es tracta d'un text bàsic, que es traduirà i adaptarà per part de les diferents Conferències Episcopals del món. El ritu es podrà realitzar durant una missa o una celebració de la Paraula de Déu i segueix aquest esquema: exhortació, invitació a l'oració, text de benedicció i lliurament del crucifix.

Mons. Arthur Roche, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, en una carta que acompanya la publicació de la *Editio typica*, dirigida als presidents de les Conferències Episcopals, proposa

Celebració de l'enviament dels catequistes, el passat 10 d'octubre de 2021

algunes notes sobre el ministeri del catequista.

En primer lloc, es parla de la natura del ministeri com un «servei estable ofert a l'Església local i com un ministeri laical que té com a fonament la condició comú de ser batejats, per tant,

essencialment distint del ministeri ordenat. En virtut del Baptisme, els catequistes estan cridats a ser responsables a l'Església local per a l'anunci i la transmissió de la fe.

La carta també especifica que, donat que aquest ministeri té un fort va-

lor vocacional, no s'ha d'instituir tots els que s'anomenen catequistes o que realitzen un servei de col·laboració pastoral. En particular, no han de ser instituïts: els candidats al diaconat i al sacerdoci; els religiosos i religioses; els professors de religió a les escoles i els qui desenvolupen un servei dirigit exclusivament als membres d'un moviment eclesial, a qui aquesta funció és confiada pels responsables de cada moviment eclesial i no pel bisbe.

Es recull a la carta del prefecte que serà tasca de cada Conferència Episcopal aclarir el perfil, el paper i les formes més coherents per a l'exercici del ministeri dels catequistes.

Al web de la Tarraconense es troba traduïda íntegrament la Carta de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, en català i en castellà.

Seguim en camí sinodal

Al mes d'octubre de 2021 es va obrir l'etapa diocesana del Sínode 2021-2023, sota el lema «**Per una Església sinodal: participació, comunió, missió**», amb una eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç el diumenge 17 d'octubre. Després va venir la presentació concreta del treball a realitzar en els diversos àmbits: des dels Consell Pastoral Diocesà i Presbiteral als delegats diocesans, els arxiprestes o els catequistes.

La recepció d'aquest projecte vol ser molt capil·lar, a fi que qualsevol fidel i fins i tot qui no se sent tan proper a l'Església, des dels més joves fins als més grans, puguin, des de la seva experiència, expressar la pròpia opinió en base a les qüestions plante-

jades al Document Preparatori del Sínode.

En aquest procés, en alguns arxiprestats i parròquies ja s'ha començat a aterrar el treball de reflexió del Sínode:

- El Consell arxiprestal del Garraf i la Comissió pel Sínode en aquest arxiprestat es van reunir a finals de novembre i a principis de desembre per programar les actuacions sobre el Sínode en aquest territori.
- A Sant Boi de Llobregat hi ha parròquies que durant el mes de desembre ja han celebrat una assemblea parroquial en funció del Sínode, com ara la de Sant Antoni Maria Claret i la de Sant Pere Apòstol. En aquesta darrera, en un clima de comunió i bo-

na disposició, es van formar tres grups de treball i, després d'una estona de reflexió, es va posar en comú el treball realitzat, acabant amb una pregària.

I de cara al futur:

- En aquest mes de gener i el proper mes de febrer, hi ha previstes

moltes assemblees parroquials a les diverses comunitats de l'Arxiprestat de Piera-Capellades.

- La Trobada Sinodal del Garraf està prevista per al dissabte 19 de febrer, al matí.
- Per als fidels de Vilafranca del Penedès hi ha una sessió oberta el dimecres 22 de gener i el Consell arxiprestal de Vilafranca es reunirà per a la temàtica del Sínode el mes de març.

Sobretot, subratllen des de la Comissió Diocesana del Sínode, es tracta de fer una experiència sinodal, de la qual, sens dubte, sortiran aportacions enriquidores per a la reflexió global de l'Església universal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jo 2,29-3,6 / SI 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustiniana); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, card.; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. □ Dimarts [1Jo 3,7-10 / SI 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel Anna Seton, religiosa paüla, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, religiosa terciària franciscana; santa Genoveva Torres i Morales, verge, (religiosa angèlica); sant Manuel González Garcia, bisbe; santa Isabel Anna Bayley Se-

ton, religiosa; santa Zedislava de Lemberg.

5. □ Dimecres [1Jo 3,11-21 / SI 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emilià, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista; sant Carles Houben, prev. passionista.

6. □ Dijous [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

7. □ Divendres [1Jo 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prevere dominicà, del

Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat; beata Justa d'Oliveira Liudalva, vg. i mr.

8. □ Dissabte [1Jo 4,7-10 / SI 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità); sant Llorenç Justinià, bisbe.

9. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 1a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Fets 10,34-38 / Lc 3,15-16.21-22 (o bé: Is 40,1-5.9-11 / SI 103 / Tt 2,11-14;3,4-7 / Lc 3,15-16.21-22)]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.

Diumenge II després de Nadal (C)

COMENTARI

«El qui és la Paraula es va fer home»

Avui les lectures ens conviden a meditar en profunditat sobre el que realment contemplem per Nadal, més enllà de les aparences. El gran pròleg de Joan és una magnífica síntesi del que celebrem aquests dies: *El qui és Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Tenia en ell la Vida i la Vida era la Llum dels homes. Doncs bé, Aquell qui és la Paraula de Vida i de Llum que era Déu i vivia amb Déu es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle; és a dir, s'ha fet un veí més del nostre món, de cadascú de nosaltres. Déu fet home! heus aquí el gran misteri que contemplem en aquests dies, un misteri incompreensible, que mai no serem capaços de copsar plenament. Com és la Llum resplendeix en la foscor i il·lumina tots els homes. I com és Vida ens permet de viure de la seva mateixa vida, la vida de Déu: A tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. Però això sí, cal acollir aquesta Llum i aquesta Vida. Perquè alguns no ho han fet: El món no l'ha reconegut; ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit. Aquest és un perill real també per a tots nosaltres: negar-nos a rebre la Llum i la Vida.*

La primera lectura ens presenta la saviesa de Déu que es fa present en el poble d'Israel. Aquesta saviesa ens fa pensar en la Paraula de l'Evangeli: *M'he establert a Sió, exerceixo el meu poder a Jerusalem... he tret brotada en la possessió del Senyor, en la seva heretat. Sant Pau ens recorda el gran do de la vinguda de Crist, Paraula de Déu, a la terra: Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist segons la seva benèvola decisió. Aquest és el gran do que ens ha fet Jesús. L'Evangeli encara ens diu: La Llei (la saviesa de Déu), Déu la donà per Moisès però la gràcia i la veritat ens ha vingut per Jesucrist, gràcia sobre gràcia. Només Jesucrist ens fa conèixer de veritat qui és Déu: Déu ningú no l'ha vist mai, però Déu Fill únic que està en el si del Pare és qui l'ha revelat. Necessitem tota la vida per endinsar-nos una mica en aquest gran do de Déu.*

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat". M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat».

▶ Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, Sió, / canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegarla. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 24,1-2.8-12)

La sabiduría hace su propia alabanza, encuentra su honor en Dios y se gloria en medio de su pueblo. En la asamblea del Altísimo abre su boca y se gloria ante el Poderoso. «El Creador del universo me dio una orden, el que me había creado estableció mi morada y me dijo: "Pon tu tienda en Jacob, y fija tu heredad en Israel". Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y nunca jamás dejaré de existir. Ejercí mi ministerio en la Tienda santa delante de él, y así me establecí en Sión. En la ciudad amada encontré descanso, y en Jerusalén reside mi poder. Arraigué en un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad».

▶ Salmo responsorial (147)

R. *El Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sió. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de benedicciones espirituales en los cielos.

Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado.

Por eso, habiendo oído hablar de vuestra fe en Cristo y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mis oraciones, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

▶ Comienzo del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho.

En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió. El verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo.

En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.